

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Τὴ θυμᾶσαι, ὦ κόρη, ἐκείνη τὴν ἀξέχαστην ἡμέρα ποῦ παρθέ-
να τὰ χεῖλια μου μὲ τὰ δικά σου σμίξανε στὰ χίλια τὰ ποθότρεμα
φιλιὰ μας ;

Σὺ τὸ στέγνωσες πρώτη τὸ στόμα τὸ δικό μου καὶ τὸ ἐγώ μου
ποῦ καιρὸ τόσο μ' ἀνάδευε στὴν περήφανη ἀγκαλιά του καὶ στὰ
ὀλόθερμα φιλιὰ του μὲ κρατοῦσε δεμένο, ξεχύθηκε σὲ κείνη τὴ
στιγμὴ, τὴν ὥρα ἐκείνη τὴ μεγάλη, στὸ πρῶτο σου φιλί !

Καὶ τὸ ἐγώ μου, στὸ πρῶτο σου φιλί, καλοκαιριᾶτικο γίνηκε
ἀγεράκι ποῦ μᾶς ἐθέρμαινε ἡδονικά, γλυκά· κι' ἀγέρας γίνηκε
ὡσὰν μιὰ σταλαγματιὰ νεροῦ, ἀθάνατου νεροῦ, ποῦθ' ἔλεγε σμίξει μὲ
τὴ διάφανη καὶ πυρωμένη θάλασσα τῆς σάρκας—μὲ τὰ κερασένια
φλογερά σου χεῖλια !

Ἡ φύσι ἔπλαθε τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ καλοκαῖρι ὀλόγυμνο ὄνει-
ρεύονταν ἡδονικὰ τὴ φύσι !

Μὲ φιλοξενούσατε σπῆτι σας, σ' ἓνα σπῆτι ἀπὸ κείνα τῆς πα-
ληᾶς τῆς ἐποχῆς μὲ τὰ πολλὰ καὶ ὀλόγιμα ἀπ' τὸ μυστήριον σημά-
δια του π' ὅταν ἀντίκρυζα ἔννοιωθα μέσα μου, βαθειά μου, μιὰν
ἀνατριχίλα νὰ μὲ συνεπαίρνει στὸ ὑγρὸ της σάβανο.

Ἡ φαντασία, ἔτοιμη πάντα κι' ἀχόρταγη, πλούσια τροφή εὔρισκε σ'
ὄλα αὐτά, κι' ἀνάδευε καὶ ζωντάνευε κι' ἔσμιγεν ὄλα τὰ ἐγκληματι-
κὰ ὄργια κάποιας βάρβαρης ἐποχῆς μὲ τ' ἀθῶα ἐκεῖν' ἀπομεινά-
ρια τοῦ πολλοῦ καιροῦ !

Καὶ τόσο ὁ φόβος ἐνὸς ἄγνωστου κινδύνου μ' εἶχε κυριέψει,
καὶ τόσο ἡ καρδιά μου εἶχε σφικταγκαλιάσει τὸ φόβο, ποῦ κάθε
γυρισμὸς στὴ χρονοῦφαντη φωληά σου, στὴ φωληὰ ποῦ σὲ φίλη-
σα τόσες φορές, ἦταν γιὰ μένα μιὰ φρικτὴ ἀγωνία κι' ἡ προσδο-
κία ἐνὸς μαρτυρίου !

Τὴ θυμᾶσαι, ὦ κόρη, ἐκείνη τὴν ἀξέχαστην ἡμέρα ποῦ παρθέ-
να τὰ χεῖλια μου μὲ τὰ δικά σου σμίξανε στὰ χίλια τὰ ποθότρεμα
φιλιὰ μας ;

— "Ὡ οἱ καθημερινοὶ μας, οἱ ἐρημικοὶ κι' οἱ σαρκοστροωμένοι
περίπατοι ! "Ὡ οἱ ὄνειρευτοὶ μας περίπατοι—στὰ μαγικὰ μονολά-
τια τῆς λήθης, πόσον ἐπλήγωσαν τὸ κοριὶ μου, πόσον ἐκείνο τοὺς
ξέχασε !

Παντοτεινά κι' ὀλοῦθε ποθοῦσα τὰ ἐμπόδια, τοὺς φράκτες τοὺς ψηλοὺς κι' ἀπήδητους ποῦ θὰ μπορούσαν στὰ χέρια τους νὰ κρατοῦσαν τὸ γυρισμό μας. Οἱ πόθοι μου ἀλήθευαν ἰῆς περισσότερες φορές...

Κι' οἱ μυστικοί μου πόθοι, τ' ἀποπαίδια τοῦ κρύφου μου φόβου κάποτε μὲ γελοῦσαν καὶ γλυκὰ μεθοῦσαν καὶ ξεχνοῦσαν τὸν πόθο τους, μέσα στ' ἀπομεινάρια τῶν φιλιῶν μας..

Ἡ φύσι ἐπλαθε τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ καλοκαῖρι ὄνειρεύονταν ἠδονικὰ τῇ φύσι !

Πέρασε καιρὸς ὁμορφη κόρη. Στὴ θέσι σου, στὴ θέσι ποῦ νάρκωσεν ἡ ὁμορφιά σου, ἄλλη ζῆ τὴ ζωὴ της ! Τὰ περασμένα μας ὅλα τὰ ξέχασα... κι' ὅμως, τὸ φιλί σου τὸ πρῶτο δὲ θὰ ξεχάσω ποιέ ! Κάτι τὸ ζώνει τὸ παράδοξο ! Κάθε φορὰ π' ἀναθυμοῦμαι καὶ ξανανοιώθω τὴν πρώτην ἐκείνη γλύκα, ἀκούω... αἰσθάνομαι... δὲν ξέρω πῶς...: κάποιο γέλοιο εἰρωνικὸ νὰ μ' ἀποκρίνεται στὴ σκέψι μου αὐτὴ καὶ μιὰ φωνὴ βραχνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζη :

«Δυστυχιά σου, ὦ δυστυχιά σου, σὺ ποῦ τὴν εὐτυχιά σου τὴν πρώτη, τὴν θεμέλιωσες ἀπάνω 'στὰ ἐρείπια, ἀπάνω σιτοὺς τάφους τῶν περασμένων, καὶ τὴν ἔθρειψες τόσον καιρὸμὲ τῆς προλήψεις σου· τὰ ἐρείπια θὰ πέσουν καὶ θὰ τὴν συντριψουν κι' οἱ τάφοι τῶν περασμένων θὰ τὴ δεχτοῦν.»

”ὦ, πῶς κτυπᾷ τότε τὸ αἷμα μέσα στῆς φλέβες μου...”ὦ πόσο τὸ κορμί μου πονεῖ !...

Ἡ φρίκη μὲ συνεπαίρνει καὶ τὰ λόγια ἐτοῦτα ἀσυνείδητα τρεμουλιάζουν μὲ μιὰ ρυθμικὴ ἀρρυθμία τὰ χεῖλια μου !

Σ' ἓνα καθρέφτη τρέχω καὶ βλέπω .. ”ὦ τὶ βλέπω..

Καὶ θωρῶ στὴ μορφή μου ζωγραφισμένο τὸ εἰρωνικὸ γέλοιο μιὰς ἄγνωστης ζωῆς, κι' ἀκούω τὴ βραχνὴ φωνή, καὶ τὴ φωνή μου ἀκούω νὰ ψιθυρίζει... καὶ τὰ χεῖλια μου νοιώθω νὰ μιλοῦν :

«...τὰ ἐρείπια θὰ πέσουν καὶ θὰ τὴν συντριψουν κι' οἱ τάφοι τῶν περασμένων θὰ τὴ δεχτοῦν...»

— ”ὦ οἱ καθημερινοί μας, οἱ ἐρημικοί κι' οἱ σαρκοστρωμένοι περίπατοι. ”ὦ, οἱ ὄνειρευτοί μας περίπατοι—στὰ μαγικὰ μονοπάτια τῆς λήθης,—πόσον ἐπλήγωσαν τὸ κορμί μου, πόσον ἐκεῖνο τοὺς ξέχασε !